

Psalm 142:6

“tot U riep ik, o HEERE, ik zeide:

‘Gij zijt mijn Toevlucht, mijn Deel in het land der levenden’”

Gemeente,

David in de spelonk van Adullam. Dat betekende: even rust, veiligheid. Even een plaats, een tijd waar Saul hem niet wist te vinden. Temidden van zijn vluchtelingen bestaan. Van aanvechting, van verzoeking en beproeving. Zo geeft de HEERE Adullams in het leven. Elims in de woestijn. Vanuit de kerkdiensten, vanuit het Heilig Avondmaal. Het is ons gebed dat de HEERE dat zo ook vanmorgen zal geven.

Maar tegelijk zullen Davids gedachten in die spelonk ook niet stilgestaan hebben. Want het is wel duidelijk, hij zal hier ook niet kunnen blijven. Een keer zal hij weer verder moeten. Want hij is niet gezalfd om vluchteling te blijven, maar om koning te worden. Niet om in een spelonk te schuilen, maar om in een paleis te wonen. En hoelang zal het duren voordat Saul er toch achterkomt dat hij hier zit? Dus hoe zal dat verdergaan? En we horen hem het uitzeggen, dat zal geweest zijn voor die 400 mannen tot hem kwamen: zij hebben mij een strik verborgen op de weg die ik gaan zou. Ik zag uit ter rechterhand en ziet zo was er niemand die mij kende, geen ontvlieden voor mij niemand zorgde voor mijn ziel. Mijn leven is in een gevangenis. Zodra ik me laat zien is het weer levensgevaar. En hij heeft het over zijn klacht, zijn benauwdheid, dat zijn geest in hem overstelpt is. Gedachten en zorgen golven over hem heen. Hoe verder?

Juist dat kan in de kerk, en aan de avondmaaltafel ook je zorg en je gedachte zijn. Hoe verder? Hoe goed het ook is in de dienst van de HEERE. Hoe verder? Als de duivel weer jaagt en loert. Als de zonde verzoekt en verstrikt. En als van binnen moedeloosheid en gelatenheid opkomt. Als je daardoor verslapt en vertraagt. Hoe verder? Na vandaag? Na de zondag?

Tot U riep ik o HEERE. Daar is Hij, Die gezegd heeft: Ik ben de HEERE, uw God. De God van Zijn beloften. Als Vader, Zoon en Heilige Geest. De God van Zijn trouw Die eeuwig is. De God die almachtig is. Die in de Heere Jezus alle machten heeft verslagen en de duivel overwonnen, Die de Heilige Geest verworven heeft Die verzegeld tot het eeuwige leven en niet doet bezwijken. De God, Die in Zijn Woord en in Zijn Heilige Doop en Heilig Avondmaal Zichzelf in ons midden stelt.

Tot U riep ik. En daar staat niet zomaar een woord voor 'roepen'. Er is een woord voor roepen dat betekent: hard praten. Dat moet je wel eens doen omdat iemand ver weg is. En je stem moet een hele afstand overbruggen, dus je roept, je schreeuwt hard. Maar hier staat een woord voor roepen dat aangeeft: er is een noodsituatie. Als iemand overvallen word, dan vraag je niet als iemand voorbijfietst: beste meneer, zou ik u wat mogen vragen alstublieft, wilt u zo vriendelijk zijn mij de helpende hand te bieden. Nee, dan roep je. Al is hij vlakbij, om hulp, je schreeuwt het uit. Als er niks gebeurd is het mijn einde, mijn dood. Help.

Dat roepen. Zo roepen tot de HEERE. Denkend aan hoe verder. Wetend dat de duivel sterk is, listig, sluw en verdervend. Wetend dat je zelf zwak bent, verblind, verleidbaar. HEERE, help. Want als het van mij afhangt dan verga ik, kom ik om. Zink ik weg. Kent u dat roepen tot God? Dat is iets van het levend geloof. Het beredeneerde geloof, het verstandsgeloof kent dat niet, het beredeneerde ongeloof en verstandongeloof kent dit ook niet. Dan kun je bidden: HEERE bekeer mij, vergeef mijn zonden, schenk mij Uw Geest, maar och, als het niet gebeurt dan leven we ook wel weer vrolijk verder. Maar het levend geloof weet van roepen tot God. Uit de diepten roep ik tot U o HEERE. Als U niet redt, dan kom ik om. Zo bidden: Om bekering, om vergeving, om Gods vriend'lijk aangezicht, om de leiding van de Heilige Geest. Omdat we iets van onze nood en ellende kennen. Kennen we dat? Levend geloof. Dat wordt genodigd tot de tafel.

Ik riep tot de HEERE, ik zeide gij zijt mijn Toevlucht. Schuilplaats. Het woord wordt ook gebruikt voor dieren. Kleine klipdassen in de bergen, die achtervolgd worden door een roofvogel. En dan schiet de klipdas in een rotspleet als een schuilplaats, toevlucht. Hij verbergt er zich. Of een soldaat, vluchteling verbergt zich achter een rotsblok zodat hij niet te zien is voor de vijand. Gij zijt mijn Toevlucht. Achter Hem schuilen, in Hem je verbergen. Voor wat er op je afkomt. Duivel, schuld, aanvechting. Wegvluchten en toevluchten tot de HEERE. Zodat de HEERE ertussen staat. Tussen die bedreiging en jou. Schuilen achter Hem. En zo'n rotsblok kan verder niks doen. Maar de HEERE neemt het voor je op. Dan moet de duivel, de schuld, de aanvechting eerst Hem voorbij voor ze bij mij kan komen. Dan neemt U het voor me op. Tegen de duivel, de schuld, de aanvechting. En Hij verslaat de duivel, neemt weg de schuld, versmelt de aanvechting. Of Hij laat hem in zoverre door als Hij weet dat ik zal kunnen dragen. Gij zijt mijn Toevlucht. Als U dat hier in Adullam bent, dan zult U het ook verder zijn. Als U het hier aan Uw tafel bent, dan zult U het ook verder zijn. Gij zijt mijn Toevlucht.

Brood en beker laten zien: eens riep Jezus dat. Eens schreeuwde

Jesus om hulp. In Gethsemané, sterk roepende tot God met tranen en smekingen. Aan het kruis. Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten. Maar: Hij vond geen Toevlucht. Zijn Vader liet Zich niet vinden. Ging er niet tussen staan. Maar gaf Hem over. En toen vloeide Zijn bloed, toen kostte het Hem Zijn leven. Bij brood en beker zie ik het: voor U geen Toevlucht. U zag uit ter rechterhand en ziet zo was er niemand. Niemand zorgde voor Uw ziel. Uw klacht en benauwdheid was als de angst der hel. Geen Toevlucht, om Toevlucht voor mij te zijn. Mijn toevlucht. In mijn angst, benauwdheid, aanvechting.

En Gij zijt mijn Deel in het land der levenden. Gij zijt mijn Deel. Dat woord 'deel' is een woord voor bezit, eigendom. Gij zijt mijn Eigendom. Dat kom je ook andersom tegen. Dat de gelovige zegt: ik ben Gods eigendom. De catechismus: dat ik met lichaam en ziel het eigendom ben van mijn getrouwe Zaligmaker Jezus Christus. Maar hier is het precies andersom: Hij is mijn Eigendom, mijn Deel. Nou kun je op verschillende manieren iets in je bezit krijgen. Voor een diploma zul je moeten leren. Voor een huis zul je moeten werken, sparen. Maar het woord dat hier gebruikt wordt geeft aan: een bezit omdat het mij in de schoot geworpen is, toebedeeld is. Zonder dat ik er iets voor gedaan heb. Als de koning gevochten had en gewonnen had en veel buit gemaakt had dan kwam hij terug en verdeelde dat aan het volk, de vrouwen en kinderen. Als God je deel is dan is Hij het omdat Hij Zichzelf in Christus je heeft toebedeeld. Hij Zichzelf aan je geschonken heeft. Dan heb je daar niets voor gedaan, niets voor gepresteerd of behaald, maar in Christus schenkt Hij Zichzelf. Brood en wijn bevestigen het. Om en in Hem alleen.

En waar je dat ten deel valt zeg je altijd: wat een wonder. Ik verdiende vonnis, maar ik kreeg U. Ik verdiende het oordeel, maar U gaf mij Uzelf. Gij wilt mijn goed mijn God mijn erfenis en het deel mijns bekens wezen. O heerlijk erf Gij kunt mijn ziel vervoeren. Ik ben de koning te rijk. Ik kan het niet beter hebben dan zo. God mijn deel. Zijn liefde, Zijn Vaderhart en Vaderzorg. Zijn heil, Zijn hemel, Zijn Geest. Alles het mijne. Dat is altijd zolang ik leef. In het land der levenden. Ieder uur en ieder ogenblik. Geen einde aan. Zelfs tot na dit leven, tot in eeuwigheid. En van dat deel geeft Hij een onderpand in brood en wijn. In Christus onderpand van de bruiloft van het Lam van de hemelse heerlijkheid.

Zegt u het na? Roepend tot de HEERE: Gij zijt mijn Toevlucht en mijn Deel. Let u op de orde. Mijn Toevlucht, dat eerst. En dan mijn Deel. Het is dus niet zo dat het begint met: Gij zijt mijn Deel. Dan denkt de één: wist ik dat maar. Als ik maar wist dat Hij mijn Deel was, dan zou ik wel

durven vluchten. En een ander gaat er vanuit: Hij is mijn Deel. En weet niets van het vluchten en schuilen af.

Maar let op de orde: Gij zijt mijn Toevlucht. De HEERE is ons midden vanmorgen. Wie roept het uit? Help, ontferm U mijner? Gij zijt mijn Toevlucht. Tot Wie zou ik anders heengaan dan tot U. Dan tot Jezus Christus? En dan geeft Hij Zichzelf. In brood en wijn. Ik ben de Uwe. Zeg het toch: Gij zijt mijn toevlucht en, met brood en wijn in de handen: Gij zijt mijn Deel. Gij geeft Uzelf. In Christus. Tot in eeuwigheid. Volzalig en heerlijk. God, Die al die miljoenen zaligen vervult, Die geeft Zich aan mij alsof ik de enige ben aan wie Hij dat doet. Alsof je een oceaan in één kopje leeggiet. Als God Zichzelf schenkt van nu aan tot in eeuwigheid. Mijn deel.

En als een stem zegt: mijn. Mijn Toevlucht, mijn Deel. Daar lijkt het toch niet op? Als Hij je Toevlucht en vooral je Deel was, dan zou het wel anders zijn en gaan in je leven, met je leven. Wat vind je ervan terug, wat merk je ervan? Dan leidt Kohlbrugge ons naar het kruis. Waar Jezus hing, van God en mens verlaten, in drie uur duisternis en hel. En wat zei Jezus? Mijn God, Mijn God. Zie op Hem zegt Kohlbrugge. Zeg 'mijn' o mijn ziel. Mijn God, mijn God, mijn Heiland en Verlosser. Mijn Helper in nood, Mijn Leven in dood, Mijn Verlosser. Al staat ge radeloos, alle grond weggerukt onder de voeten, geen gebed komt erdoor, twijfel houdt uw ziel gesloten, de duivel en de wet hebben gelijk als u verdoemen willen, het ga dan door de duisternis en door kaken des doods dit 'mijn' zal Gods hart breken zodat genade redding licht troost en eeuwige blijdschap als een regen neerdalen. Dat gij ellendige 'mijn' zegt, al schreeuwen alle duivelen dat ge het laten zult, dát behaagt God. mijn geliefden dat wij 'mijn' mogen zeggen tot God mogen roepen temidden van zonden, midden in de dood, in de verdoemenis en de verlatenheid, in de aanvechting, in de duisternis, dat heeft Hij, dat heeft onze dierbare Jezus verworven toen Hij in godverlatenheid was. Komt tot Hem als uw Toevlucht en zeg het: mijn God mijn God.

Amen